

Homília pápeža Františka pri kanonizácii sv. Terézie z Kalkaty

Obraz Matky Terezy z Kalkaty visiaci z hlavného balkóna na Bazilike sv. Petra vo Vatikáne počas kanonizácie - REUTERS
04/09/2016 12:32

Vatikán 4. septembra – *V plnom znení prinášame homíliu Svätého Otca Františka pri dnešnej slávnosti kanonizácie sv. Terézie z Kalkaty na Námestí sv. Petra.*

Kto môže poznať Božie úmysly?“ (Múdr 9,13). Táto otázka Knihy Múdrosti, ktorú sme počúvali v prvom čítaní, nám predstavuje náš život ako tajomstvo, od ktorého sami nevlastníme kľúč vysvetlenia. Protagonisti dejín sú vždy dvaja: Boh na jednej strane a ľudia na druhej. Našou úlohou je vnímať Božie povolanie a potom prijať jeho vôľu. No preto, aby sme ju prijali bez váhania, pýtajme sa seba samých: aká je Božia vôľa?

V tom istom múdroslovnom úryvku nachádzame odpoveď: „Ľudia sa dozvedeli, čo sa páči tebe“ (v. 18). Na to, aby sme si overili Božie povolanie, potrebujeme sa pýtať a pochopiť, čo sa jemu páči. Mnoho krát proroci ohlasujú, čo sa Pánovi páči. Ich poslanstvo nachádza obdivuhodnú syntézu vo výraze: „Milosrdenstvo chcem a nie obeť“ (Oz 6,6; Mt 9,13). Bohu sa páči každý skutok milosrdenstva, pretože v bratovi, ktorému pomáhame, rozpoznávame tvár Boha, ktorého nik nemôže vidieť (porov. Jn 1,18). A zakaždým, keď sa skláňame k potrebám bratov, dali sme jesť a piť Ježišovi; odeli sme, posilnili a navštívili Božieho Syna (porov. Mt 25,40); skrátka, dotkli sme sa Kristovho Tela.

Sme teda povolaní pretlmočiť do skutkov to, čo vzývame v modlitbe a vyznávame vo viere. Nejestvuje alternatíva voči láske: tí, čo sa vkladajú

do služby bratom, hoci o tom nevedia, sú tými, ktorí milujú Boha (porov. 1 Jn 3,16-18; Jak 2,14-18). Kresťanský život však nie je jednoduchou pomocou poskytnutou vo chvíli núdze. Ak by to bolo tak, bol by zaiste pekným pocitom ľudskej solidarity, aký sa dostavuje po bezprostrednom prejave dobročinnosti, no bol by sterilným, pretože by nemal korene. Nasadenie, ktoré žiada Pán, má naopak povahu *povolania k láske*, s ktorou každý Kristov učeník dáva do jeho služby svoj život, aby rástol každý deň v láske.

Počuli sme v evanjeliu, že „s Ježišom išli veľké zástupy“ (Lk 14,25). Dnes je ten „veľký zástup“ reprezentovaný zo širokého sveta dobrovoľníckej služby, ktorý sa tu zišiel pri príležitosti Jubilea Milosrdenstva. Vy ste tým zástupom, ktorý nasleduje Učiteľa a robí viditeľnou jeho konkrétnu lásku voči každej osobe. Opakujem vám slová apoštola Pavla: „Mal som veľkú radosť a útechu z tvojej lásky, pretože si osviežil srdcia svätých“ (Flm 7). Koľkým srdciam prinášajú dobrovoľníci útechu! Koľko rúk posilňujú; koľko slz utierajú; koľko lásky sa prelieva cez skrytú, pokornú a nezištnú službu! Táto chvályhodná služba dáva hlas viere - dáva hlas viere! - a vyjadruje milosrdenstvo Otca, ktorý sa stáva blízkym tým, čo sú v núdzi.

Nasledovanie Ježiša je záväzkom serióznym a súčasne i radostným; vyžaduje radikálnosť a odvalu, aby sme božského Učiteľa rozpoznali v tom najchudobnejšom a vyradovanom zo života a aby sme mu poslúžili. Preto dobrovoľníci, ktorí z lásky k Ježišovi slúžia posledným a núdnym, neočakávajú nijaké poďakovanie ani odmenu, ale vzdávajú sa toho všetkého, pretože objavili skutočnú lásku. A každý z nás môže povedať: Tak, ako Pán prišiel v ústrety mne a sklonil sa nado mnou vo chvíli núdze, aj ja idem v ústrety jemu a skláňam sa nad tými, ktorí stratili vieru alebo žijú akoby Boh neexistoval, nad mladými, ktorí sú bez hodnôt a ideálov, nad rodinami v kríze, nad chorými a väznenými, nad utečencami a imigrantmi, nad slabými a bezbrannými telesne i duchovne, nad mladistvými ponechanými na seba samých, ako aj nad opustenými staršími ľuďmi. Kdekoľvek sa objavuje vystretá ruka, ktorá žiada o pomoc postaviť sa na vlastné nohy, tam má byť naša prítomnosť a prítomnosť Cirkvi, ktorá podopiera a dáva nádej. A toto treba konať v živej spomienke na Pánovu ruku, ktorú ku mne vystrel vtedy, keď som bol na zemi.

Matka Tereza, počas celej svojej existencie, bola veľkodušnou rozdávatelkou Božieho milosrdenstva, dávajúc sa k dispozícii všetkým prostredníctvom prijatia a obrany ľudského života, toho nenarodeného i toho opusteného a vyradovaného. Nasadila sa do obrany života a neúnavne ohlasovala, že „kto sa ešte nenarodil je najslabší, najmenší, najbiednejší“. Skláňala sa nad osoby vyčerpané, ponechané zomierať na okraji ciest, a rozpoznávala dôstojnosť, ktorú im dal Boh; jej hlas zaznieval k mocným sveta, aby rozpoznali svoje previnenie zoči-voči zločinom - zoči-voči zločinom! - chudoby, ktorú oni sami vytvorili. Milosrdenstvo bolo pre ňu „solou“, ktorá dávala chuť každému jej skutku, a „svetlom“, ktoré osvetľovalo temnoty tých, čo už nemali ani len slzy, aby plakali, aby vyplakali svoju chudobu a utrpenie.

Jej misia na perifériách miest ako aj na perifériách existencie zostáva v našich dňoch výrečným svedectvom Božej blízkosti tým najchudobnejším

z chudobných. Dnes odovzdávam túto emblematickú postavu ženy a zasvätenej osoby celému svetu dobrovoľníctva: kiež je ona vašim vzorom svätosti! Myslím si, že azda budeme mať trochu ťažkosti nazývať ju „svätou Teréziou“: jej svätosť je nám taká blízka, je tak nežná a plodná, že jej budeme naďalej spontánne hovoriť „Matka Tereza“. Táto neúnavná pracovníčka milosrdenstva nech nám pomáha vždy väčšmi chápať, že jediným kritériom nášho konania je nezištná láska, slobodná od každej ideológie a od každého puta, a prejavená voči všetkým bez rozdielu jazyka, kultúry, rasy alebo náboženstva. Matka Tereza rada hovorievala: „Možno nehovorím ich jazykom, no môžem sa usmievať“. Nesme si v srdci jej úsmev a darujme ho tým, ktorých stretáme na našej ceste, zvlášť tým, čo trpia. Otvoríme tak horizonty radosti a nádeje veľkej časti ľudstva, ktorá stratila nádej a trpí nedostatkom pochopenia a nežnosti.

(Preklad: Slovenská redakcia VR / Marek Vaňuš SVD) -jb-